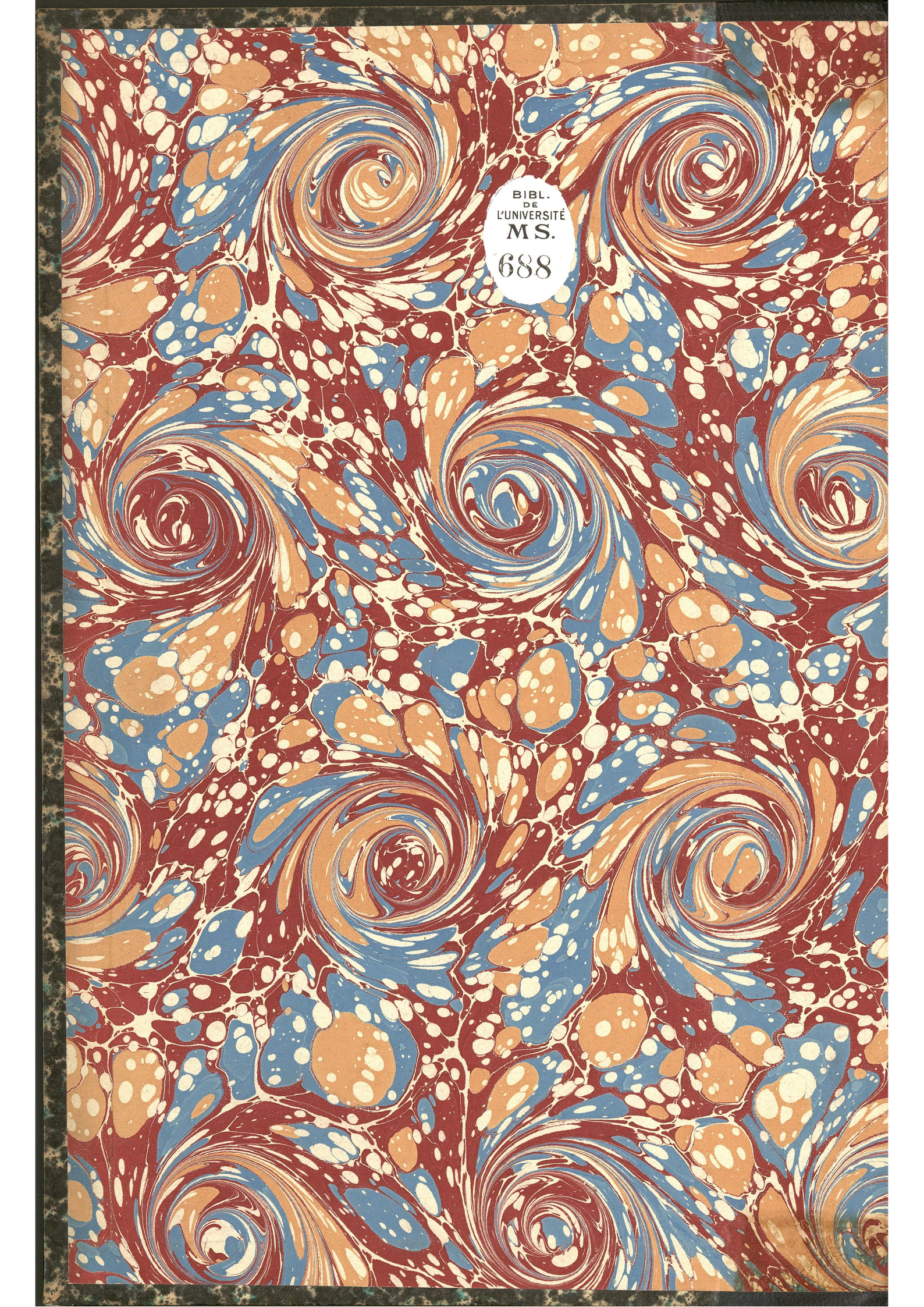

BIBLIOTHEQUE DE L'UNIVERSITE

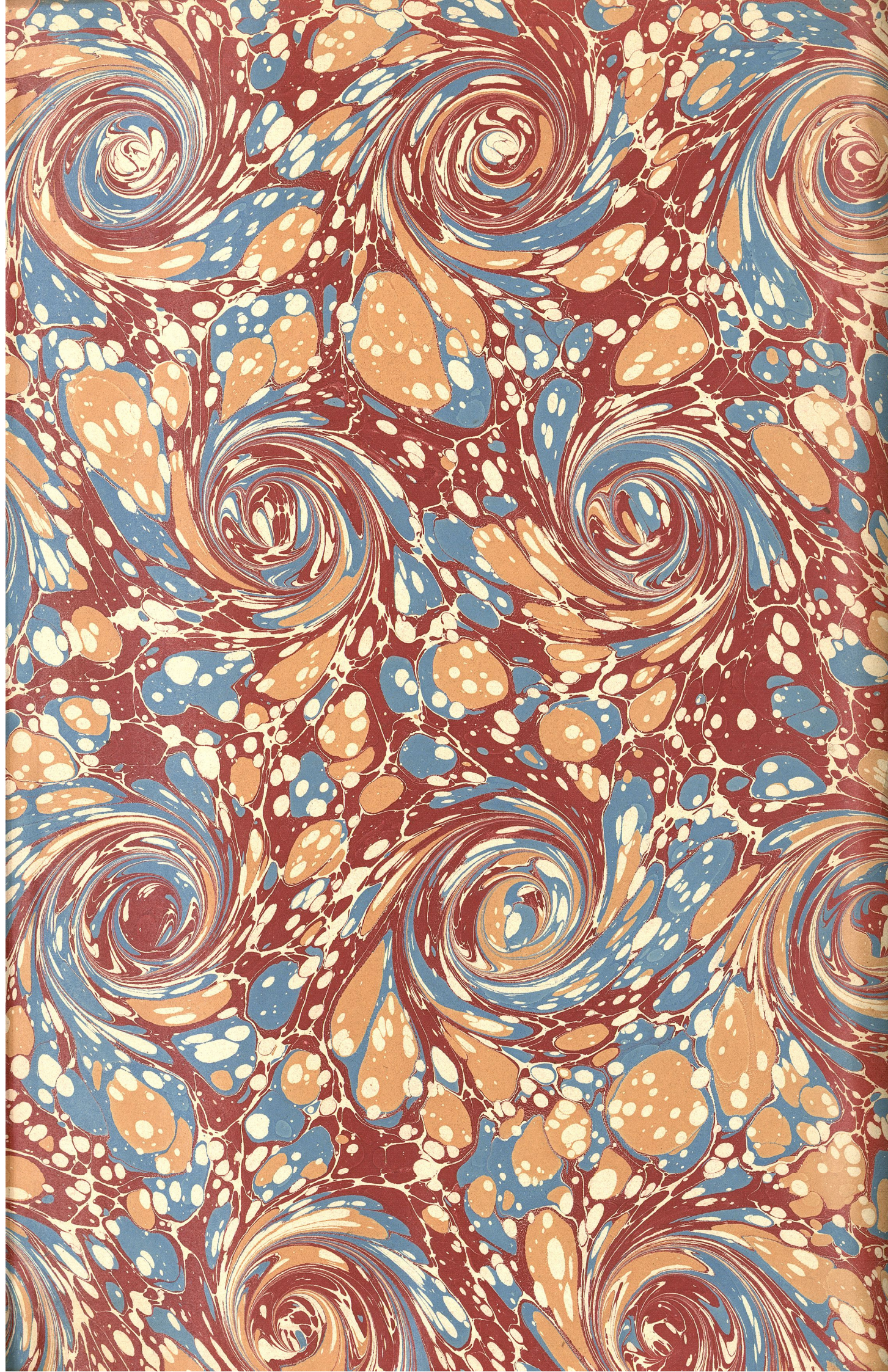
FACULTE
DE
THEOLOGIE
DE PARIS
—
THESES

BIBL.
DE
L'UNIVERSITE
MS.
688

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.

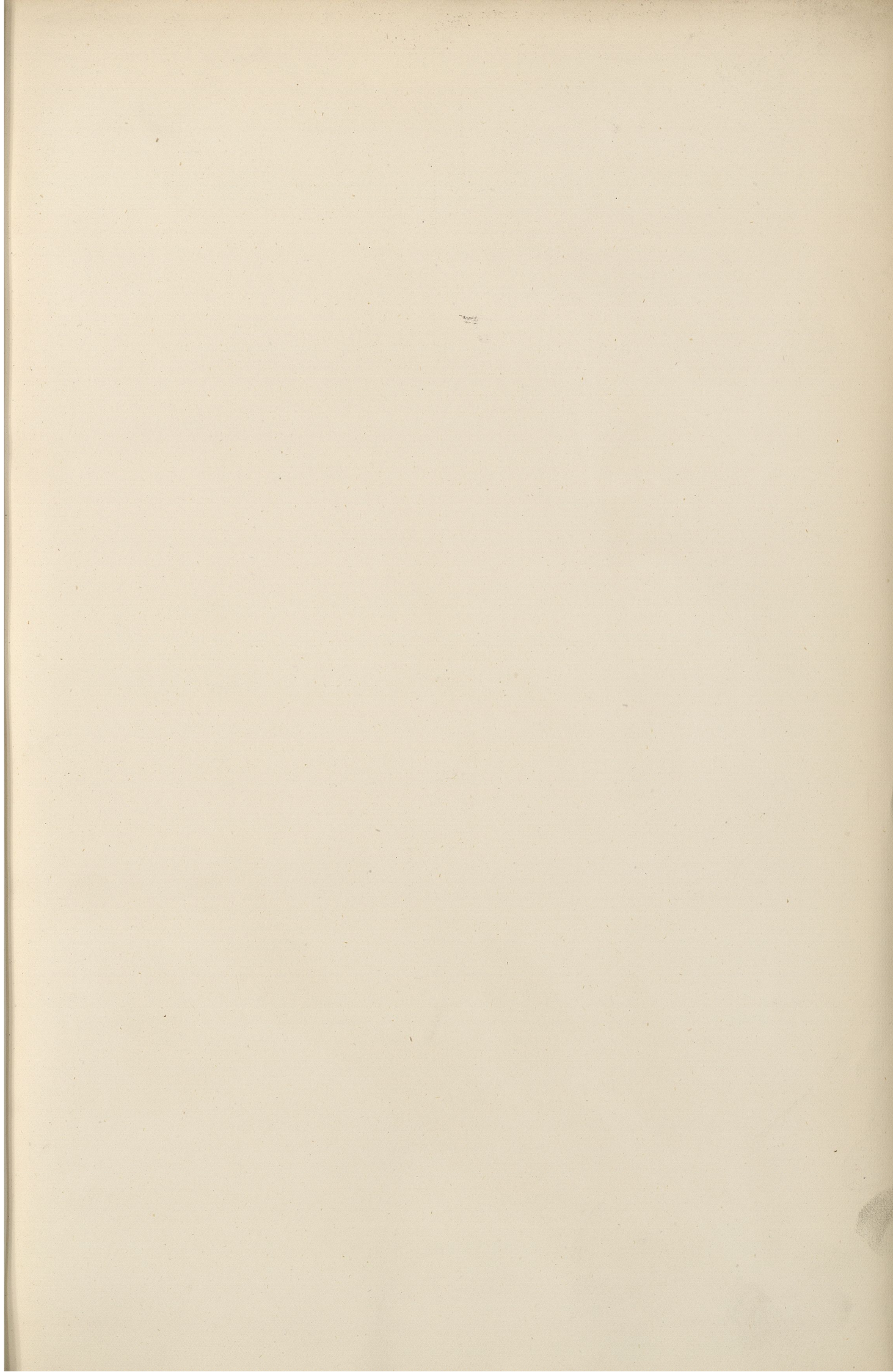
688

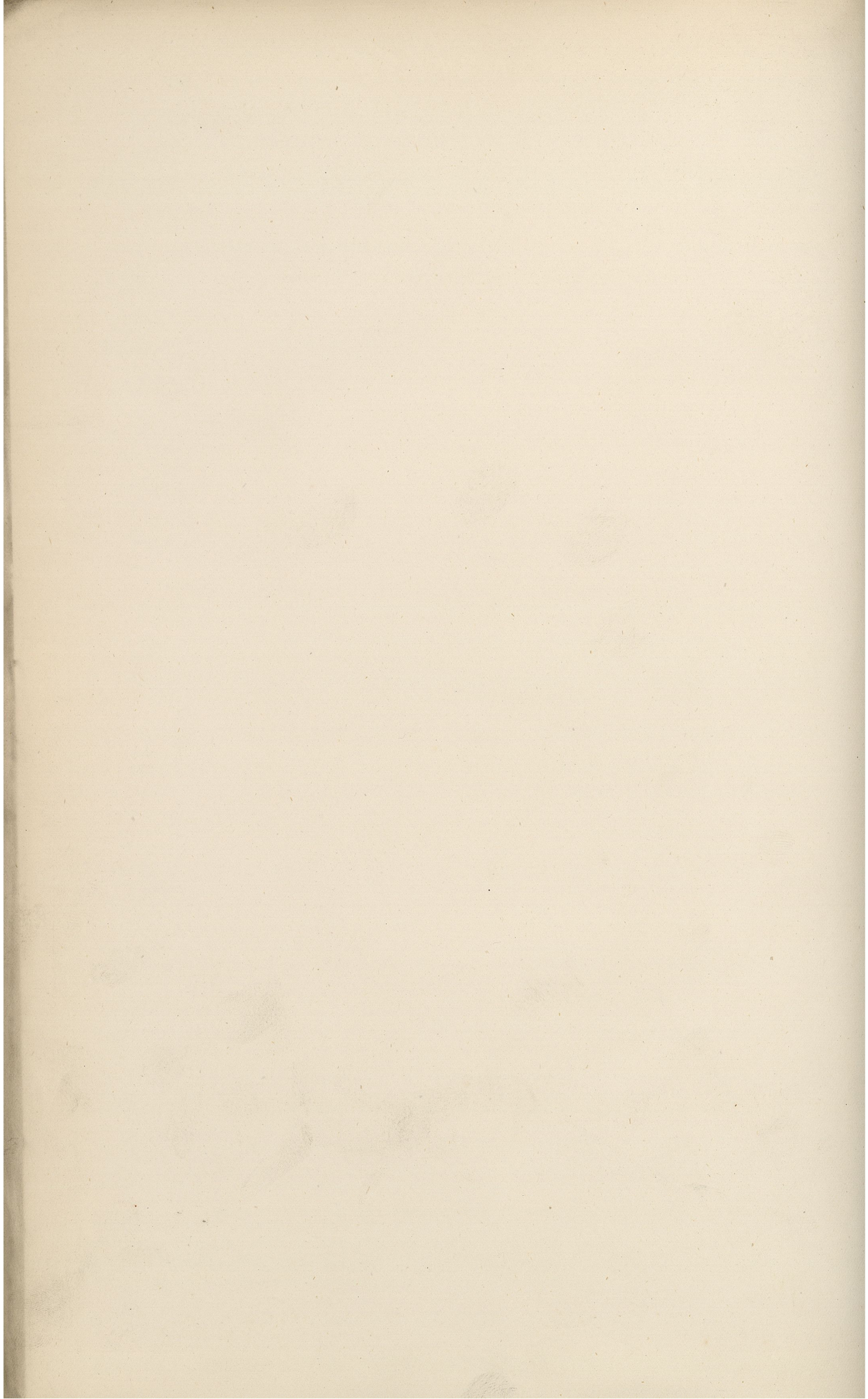

Volume de 274 feuillets
(moins 12, 28, 45, 84, 210, 211, 243, 244)

20 juin 1912

(collé)

Contrahentes sunt ministri sacramenti Matrimonii.

Circa ministrum sacramenti matrimonii, vix sunt praecipuae inter theologos sententiae, quarum una tenet sacerdotem esse ministrum, altera vero contrahentes esse ministros. haec posterior sententia mihi videtur non solum valde probabilior, sed etiam invincibilibus argumentis innixa. Quapropter hanc solam opinionem veram existimus, pro viribus, ut certam fieri et propugnare conabimur.

Equidem nullis argumentis ex scriptura sacra desumptis nostram opinionem stabilire possumus; imò ab adversariis nobis obijciuntur haec verba apostoli: sic nos existimet homo ut ministros christi et dispensatores mysteriorum dei. quibus ex verbis asserunt sacerdotem esse omnium omnino sacramentorum ministrum. Licet per haec verba: sic nos existimet homo ut dispensatores mysteriorum dei, indicetur sacerdos esse ministros sacramentorum, quaedam tamen exceptiones necessario admittendae sunt. In baptismo ad mittendum et sacerdotem non esse solum huius sacramenti ministrum, cum tradito omnium saeculorum nobis ostendat non solum christianos sed ipsos infideles esse baptismi ministros. pater ~~ne~~ admittendum est sacerdotem esse ministrum in aliis sacramentis in quibus tradito nobis exceptionem manifestat. porro in sacramento matrimonii exceptio nobis manifestatur non solum traditione sed etiam omnium fere theologorum consensu et usu constanti ecclesiae, ut infra probabitur. Unde concludere licet haec verba apostoli: sic nos existimet homo ut ministros christi

et dispensatores dei, significare solum sacerdotem esse ministrum in sacramentis in quibus requiritur potestas ordinis, non vero in baptismo et matrimonio, in quibus talis potestas non requiritur. Quae propter verba apostoli non in sensu absoluto sed sunt accipienda, sed cum in pluribus sacramentis exceptiones fiant, sed in sensu restricto. Neque dicatur matrimonium absque benedictione sacerdotis esse aliquid vere profanum. Equidem inter ~~pro~~ infideles vere profanum est; at inter catholicos, ex quo Christus ad dignitatem sacramenti, matrimonium procreavit, matrimonium etiam absque benedictione sacerdotis contractum producit gratiam ac proinde est sacramentum.

Eugenius quartus Decretum ad Armenos, concilio florentino confirmatum haec verba continet: Septimum est sacramentum matrimonii. ... causa efficiens matrimonii regulariter loquendo est mutus consensus per verba de praesenti expressi. ~~propter~~ haec verba: Causa ~~est~~ efficiens matrimonii, intelligendus est minister, cum solum minister efficere possit sacramentum; proinde, ille habendus est minister qui ponit hanc causam efficientem matrimonii, seu consensum. Porro soli contraheutes ponunt consensum; ergo soli sunt ministri. Huc ratiocinandi modo obijciunt adversarii concilium florentinum hic loqui tantum de contractu civili; sed haec interpretatio nullo modo admitti potest. Et enim Eugenius quartus ad Armenos scribebat ut illos doceret omnia quae sunt sacramentorum, ut ipse declaravit in pro capite Decreti: Eulogiasti enim sacramentorum veritatem pro ipsorum Armenorum faciliiori doctrina sub hac brevissima redigimus formula etc. Porro si haec in decreto loqueretur tantum de contractu civili, cum taceret de ministro, materia et forma, non omnia quae pertinent ad sacramentum matrimonii, sed incompletam doctrinam traderet. Immo cum in ceteris sacramentis minister, materia et formam determinet, exceptionem fecisset in matrimonio, quam nec series orationis, nec subiecta materia manifestant. Contra nemo negare audebit Eugenium de sacramento tantum non vero de contractu civili fuisse locutum, si attendat quod etate Eugenii

40

3 nondum enogitata erat distinctio inter ~~verba~~ sacramentum et contractum civilem in conjugis Christianorum et quod nulla tunc temporis vigeret controversia de ministro sacramenti matrimonii, cum unanimis fuerit theologorum omnium sententia in admittendo solos contrahentes esse ministros. Insuper, cum Armeni non ignorarent contractum civilem solo consensu perfici, fatendum est Eugenium quartum nihil illis docuisse de matrimonii sacramento; imò occasionem dedit Armenis de re gravissima errandi, cum de sacerdote tacuisset et ipso contrahentes esse causam efficientem seu ministros matrimonii declararet. Quod si mens Eugenii et concilii florentini non fuisset declarandi contrahentes esse ministros, hunc loquendi modum nec tenuisset, nec tenere potuisset, abque periculo tum doctrinae, tum salutis Armenorum. Quod si tenuit, censendum est ipsius mentem fuisse solos contrahentes esse ministros et verba secreti sensu obvio esse accipienda.

Concilium florentinum in sessione vicesima quarta, declarat matrimonium in lege evangelica veteribus coniugibus per Christum gratia praestare. Quibus verbis patet matrimonium novae legis à matrimonio veteris legis gratia tantum differri, quae illud elevat ad dignitatem verum sacramenti, ac proinde non aliud habere ministrum quam olim habuit. Porro in veteri lege non sacerdotes sed solos contrahentes habebat ministros; ergo in lege nova ubi matrimonium gratia tantum differt, non verò personae ministri, soli quoque contrahentes sunt ministri matrimonii.

In capite primo secreti de reformatione matrimonii apud concilium Tridentinum legitur: Lamentabili Dubitandum non est clandestina matrimonia, libero contrahentium consensu facta, vera et rata esse matrimonia, quandiu ecclesia eas irrita non facit, et — Rursus ne ratiocinantur: Etate concilii Tridentini, matrimonia clandestina non erant veri contractus civiles et naturales, sed vera sacramenta, ut patet ex communi usu loquendi et ex verbis Innocentii tertii: Et matrimonium verum inter infideles existat, non tamen est ratum: inter fideles autem verum et ratum existit, quia sacramentum fidei —

4

quod semel est admissum, nunquam anullitur, sed ratum efficit conjugii sacramentum.
2° illa sacramenta solo et libero contrahentium consensu perficiebantur, ut patet ex
verbis concilii; porro illa matrimonia non alios habebant ministros quam contrahentes
si quidem sepius abque presentia sacerdotis & contrahantur et propter abusus
inde orientes damnabantur; ergo contrahentes sunt ministri.

haec sunt verba quibus concilium Tridentinum condemnat matrimonia clandestina
et parochi presentiam exigat: qui aliter quam presente parcho -- et duobus vel tribus testibus
matrimonium contrahere attentabant, in saecula peridos ad sic contrahendum inhabiles reddunt
et huiusmodi contractus irritos et nullos esse decernit. Ex his verbis concilium reddunt
contrahentes abque presentia parochi et testium inhabiles ad contrahendum; ergo ante
concilium erant habiles, ergo illi soli inhabiles reddi possunt qui antea erant habiles,
ergo presente parcho sunt etiam nunc habiles; ergo sunt ministri. praeterea ex his
conclui ut valeat matrimonium requiritur quidem parochi presentia, sed nullibi exiguntur
presentia parochi et ministri, sed ut testis, quo constare possit quod ecclesiae matrimonium
fuisse contractum, ac proinde tollantur abusus qui ex defectu testium oriebantur.

Nulla est vox in Decreto concilii quae indicat sacerdotem esse ministrum. solus Decret
recursus in matrimonia parochum vocat non ut sacramentum conficiat, sed ut
intenter clandestina matrimonia. Surget, parochus exigitur non vero sacerdos ita ut
ex theologis, matrimonium intum coram parcho aut vicario generali aut cardinali
non sacerdotibus, sed iurans animarum gerentibus, verum esset matrimonii sacramentum
tandem non requiritur parochus qui matrimonio consentiat et sacramentum perficere velit,
sufficit ut parochus adsit, licet iustus et relictus, ex theologis; atqui si parochus est
minister, non solum presentia sed etiam intentio requiritur, cum nullum existat sit
sacramentum, nisi minister intentionem habeat faciendi quod facit ecclesia. Ergo
non sacerdos sed contrahentes sunt ministri.

oppo verba concilii Tridentini, quibus adversarii meam opinionem tenen
conantur, nostrae favent sententiae. parochus viro et muliere interrogatis et eorum

5

mutuo consensu intellecto, vel dicat: Ego vos in matrimonium conjungo, in nomine patris
 et filii et spiritus sancti; vel alius utatur verbis juxta receptum minus cujusque provinciae
 ritum. Qui loquendi modus: vel dicat ego vos etc. vel alius utatur verbis...
 indicat haec verba non pertinere ad essentiam matrimonii; contra interrogatio viri et
 mulieris, consensus praeteritus ita exiguntur, ut appareat in ipsis ritum esse essentiam matrimonii,
 quod non esset si sacerdos ut minister haberetur. praeterea, si ex his verbis: Ego vos in matri-
 monium conjungo etc. probaretur sacerdotem esse ministrum, maxime, ut voluit adversarij, quia
 haec verba praeformis sacramenti haberentur. Atqui illud dici non potest. si enim concilium
 Tridentinum judicaret haec verba sacerdotis esse formam sacramenti, non diceret ut sacerdos
 vel ea diceret, vel alia juxta cujusvis provinciae ritum; quia inauditum et in calicis
 formas essentiales sacramentorum relinqui arbitrio sacerdotis, unde multi abusus sequerentur.
 Qui praeterea niteretur audiret concilium Tridentinum permittere voluisse formas ejusdem
 sacramenti diversas quoad sensum et substantiam? hoc esset inauditum et fabrum, cum
 in aliis sacramentis non sunt plures formae quoad sensum et substantiam diversas.
 porro illud eveniret in matrimonio si verba concilii Tridentini essent forma
 sacramenti. haec enim verba: Ego vos in matrimonium conjungo diversas sunt quoad
 sensum et substantiam ab his verbis: Quos Deus conjunxit, homo non separet, quae
 supponunt matrimonium esse perfectum, antequam sacerdotalis benedictio suscipiatur.
 si militer haec verba ritualis Constantinensis sensum id verbis concilii Tridentini diversos
 expriment: Matrimonium per vos contractum secundum ordinem matris calices, ego
 auctoritate qua haec in parte fungor, ratifico, confirmo et benedico. in nomine patris etc.
 Ergo essent in matrimonii sacramento formae substantialiter diversas, ergo verba concilii
 Tridentini non sunt forma, ac proinde qui illa praefert non est minister.

Saudemus sentiamus ad traditionem, ex qua adversarij sua maxima argumenta
 de promunt. haec sunt verba sanctorum patrum quae illorum opinioni maxime favent,
 scilicet, benedictione signum imponi, sed conjugium abnigari, sanctificari oportere, pro ipsius
 reverentia virgi utalem esse primam nocte servandam, instar sacrilegii esse, si alia transgressionem

videtur, sine illa coniugium esse tantum officium humanum. Quae quidem testimonia
 probant matrimonium esse rem sacram, ut patet à Christo sanctificatione, Deo quae sancte
 tractandum est in facie coram ecclesia, ex ecclesiasticis institutis ac legibus esse celebrandum,
 ita ut qui se invicem fecerint perati res teneantur. At minime evincunt gratiam conferri per
 benedictionem sacerdotis, vel sacerdotem esse huius sacramenti ministrum, quod volunt adversarii.
 Quod si quandoque benedictio pro sacramento sumitur, illud mirum videri non debet,
 cum proximè eveniat sacramenta nomen accipere ex ritu mirè accidentali, praesertim
 cum ille ritus nostris remus maxime affuit. Hinc accessorio tribuitur quod principali
 convenit. Sic poenitentia saepe saepe inpositio mirum vocatur. Partes si aliquando
 sacerdos vocatur minister matrimonii, illud fit improprie; est minister solennitatis non
 sacramenti, sed solennitatis, quatenus ex praescripto ecclesiae praesentia sacerdotis requiritur ut
 valeat sacramentum matrimonium. At neque apud patres, neque in antiquis conciliis
 ulla vox est quae innuat sacerdotem esse ministrum, ac proinde matrimonium absque
 praesentia sacerdotis non posse contrahi. Contra ex his Tertulliani in libro ci-
 titulus de pudicitia: Ideo apud nos (Montanistas) occultae quoque conjunctiones
 deest non prius apud ecclesiam profectus, iusta masculinum et fornicationem judicari
 peribantur; ex his inquam, concludere licet apud catholicos matrimonia clandestina
 antiquitus existisse et valuisse, Deo quae huius modi matrimonia fuisse vetita, non
 tamen fornicaria et nullas. ita catholicos iudicare dum montanistas de eorum
 valore & ut in re dubia deliberare. Ante Concilium Tridentinum, in mente
 theologorum ne reverat quidem afferendi contraheutes non esse ministros, ac proinde
 essentiam matrimonii in sacerdotali benedictione esse positam. Sic enim se habet
 Martenius, in libro de antiquis ecclesiasticis ritibus, loquens de matrimonio: Scimus
 Patres ubi nuptus doctus sacerdos exigebat ab utroque consensum in quo totam
 sacramenti matrimonii essentiam reponebant antiqui. Quod ita enim apud illos erant
 illa verba parochi; Ego vos in matrimonium et, in quibus aliqui ex recentioribus
 formam huius sacramenti constituerunt. Omnes theologi ante Melchiorum Cano
 unanimiter sunt in admittere contraheutes esse ministros; ita ut cum in concilio

7

Sordidulo Medelicio Causa suam sententiam proponit, suae opinionis novitate
 concilium movit, nec ullis nisi quillemi Parisiensis et paludani testimoniis, quos male
 interpretatus erat suam opinionem tueri potuit. Sic enim scribitur apud Henricum Klee
 Medelicio Causa fuit grimmus qui generali omnium admiratione et scandalo affirmavit
 contrahentes non esse ministros. Ex hoc pauci quidem theologi Medelicio sententiam
 auxerunt: sed multo plures et praestantiores antiquam opinionem propagaverunt,
 inter quos emicant Bellarminus, Liguori, Ferrus et innumeri alii quorum numerus
 in dies augere videtur.

Claudens proavis eulogia quae nostrae favet opinioni mihi videtur esse maximae
 momenti ad quaestionem dirimendam. A revincere negari potest olim extitisse matrimonia
 clandestina, ut patet ex verbis Tertulliani et antiquis in secundis et tertis nuptiis constanter
 ex Antonio Cusipari benedictionem et haec matrimonia tum clandestina, tum absque
 benedictione sacerdotali contracta ut vera sacramenta haberi; porro non haberentur ut
 sacramenta si sacerdos esset minister, ergo non est minister. Quod si concilium Tridentinum
 tum matrimonia clandestina damnavit, non quia erant fornicaria sed periculosa et
 multis malis obnoxia; illud patet ex decreto concilii Tridentini. Ex hoc concilio notum
 est in Anglia et in hibernia ob gravissimas penas comminatas a civili potestate,
 sacerdotibus qui catholicorum ~~non~~ nuptiis ~~et~~ assistebant ac benedicebant, ex dispensatione
 romanorum pontificum usque ad haec tempora receptum esse ut matrimonia sine hisce
 ritibus celebrarentur. Eadem agendi ratio in aliis locis a pluribus summis pontificibus
 commendata est. Ego ^{illorum} ~~quorum~~ qui matrimonium in perturbatione Galliae contraxerunt
 Cardinalis Copara declarat hortandos esse non cogendos ut benedictionem recipiant.
 Anno 1830 fuit octavus in brevi ad archiepiscopum Coloniensem et ad plures Belgae
 episcopos, declarat valida conjugia mixta ~~quae~~ quae forte in illis regionibus absque
 praesentia parochi contrahuntur. Porro nunquam meus fuit enervare Romanis
 pontificibus ut tot Christi fideles evirent contractum vere civilem, absque sacramento.
 Quod si sacramentum contrahunt, ergo contrahentes et non sacerdotes sunt ministri in
 sacramento matrimonii

Ex his argumentis constat nostram opinionem valde iuncta fundamento
§ ac proinde non solum probabiliorum sed certam habere rationem.

Hanc thesam, iuvante Deo, auspice Maria et praesidio illustri
ac reverendissimo Revere Domini Mariti, in Sorbonia instinere et propagare
conabor y felle

43

44

111

Le 6 sept. 1871. J'ai l'honneur de vous adresser ci-joint le rapport que vous m'avez demandé.

Je vous prie d'agréer, Monsieur, l'assurance de ma haute et respectueuse considération.

Chloroform

Preparation of Chloroform

Chloroform is prepared by the action of chlorine on carbon disulphide in the presence of phosphorus pentachloride as catalyst. The reaction is carried out in a round-bottomed flask fitted with a reflux condenser and a dropping funnel. The mixture is heated to boiling and the reaction is allowed to proceed for several hours. The product is then separated from the excess reagents and purified by distillation.

The reaction is exothermic and the mixture becomes very hot. It is important to control the temperature and to add the chlorine gradually. The product is a colorless liquid with a characteristic odor. It is used as a solvent for many organic compounds and as a reagent in various chemical reactions.

Chloroform is also used in the synthesis of many pharmaceuticals and in the production of polymers. It is a highly volatile liquid and should be handled with care.

